

"ПРЕТЕЖАК САМ ЈА ЗА ТВОЈЕ СНОВЕ. САЊАЈ НЕШТО БЕЗ ЧЕГА ЋЕШ СЈУТРА МОЋИ."

Како да нађем прави начин? Како да се вратим? Како да поново живим овај живот? Како, кад сам тако далеко отишла и направила један непостојећи живот. Конструисала нестварну реалност у којој је тако лако живјети!?

Губим се. Несвјесна сам дана који пролазе и ствари које ми се дешавају. Кажу да је најбоље живјети у тренутку, вјерујте ми, није ни то лако. Колика је количина савршеног осјећаја у мојој одсутности, толика је бол враћања у реалност и страх од неостварених снова.

Ту си ти. Болиш! Уништаваш! А тако ме чиниш срећном. Поглед који реже, ријечи од којих се јечим и који изазивају онај познати осјећај у стомаку, тако познат свима који су икада вољели. Зар не мислиш да бих те радо избрисала, заборавила бих, али овога пута нисам способна. Боли то што немаш довољно снаге да покажеш шта стварно осјећаш, кријеш се иза сјенке неког измишљеног човјека који желиш да будеш. Па да! Баш као и ја! Двоје људи у заблуди који окрећу главе кад се сретну, а то ни у ком случају није оно што заиста желе.

Па шта ми друго остаје, реци шта? Осим да чувам наша сјећања, затворим очи кад си ми близу и сањам. Сањам, а све више боли, али та бол вриједи.

Толико битних ствари о којима треба да мислим, да планирам своју будућност, да радим на њој, али не. Одлучујем да се препустим сјећањима. Схваташ ли да си ти кривац? Јеси, крив си, јер без твог присуства све губи смисао. Ти ми једини враћаш осмјех на лице. Али не, не брини, сузу нисам пустила и нећу.

Мислиш да си претежак за моје сниове? Ниси ме још упознао. Знам да се борим и пронађем суштину своје среће. Но, ако си ти претежак за мене, зашто онда ти настављаш да сањаш о нама?

Мислиш да ме тиме збуњујеш? Вјеруј ми, требаће ти много више да то и постигнеш. Уосталом, све што радиш мени, од мене си научио. Само настави, јер одлично ти иде. Убјеђујем себе да си небитан, док сваким даном постајеш све битнији.

Али упамти једно! Доћи ће моменат у којем ће моје задње ријечи бити: „Претешка сам ЈА за твоје сниове, сањай неку без које ћеш сутра моћи.“

Онда ћеш видјети моја леђа како нестају пред твојим очима, а више ништа нећеш моћи да урадиш.